

РОБЪРТ ШЕКЛИ
НАЙ-ЩАСТЛИВИЯТ ЧОВЕК
НА ЗЕМЯТА

Превод от английски: Владимир Германов, 1996

chitanka.info

Тук долу наистина съм удивително добре. Но трябва да знаете, че съм късметлия. В Патагония ме изпрати единствено късметът. Не някакви целенасочени усилия, нека е ясно, нито пък някакви мои способности. Аз съм доста добър метеоролог, но можеха да изпратят и по-добър. Просто имам късмета да попадам където трябва, когато трябва.

Звучи фантастично, но армията беше оборудвала метеорологичния ми център с почти цялата известна на човека техника. Не само за мен, разбира се. Смятаха да направят тук своя база. Докараха оборудването и после се оказа, че трябва да се откажат от проекта.

Аз продължавам да изпращам сводките си за времето и ще го правя, докато го искат от мен.

А оборудването! Науката винаги ме е удивлявала. Аз също донякъде съм учен, разбира се, но не съм творец, а това е много важно. Накарайте някой учен, който е творец, да направи невъзможното и той веднага ще се заеме със задачата. Това буди възхищение.

Ето как си го представям — някой генерал трябва да е казал на учените творци: „Момчета, изпитваме остър недостиг от специалисти и няма никакъв шанс да сменим тези, с които разполагаме. С работата често ще се занимават неквалифицирани хора. Звучи невъзможно, но нищо друго не може да се направи.“ И учените са започнали да създават всичките тези невероятни напътствия и устройства.

Например миналата седмица ме заболя зъб. В началото си помислих, че е от студа, защото тук е доста студено, въпреки действащите вулкани. Все едно, оказа се истински зъбобол, така че взех един зъболекарски апарат, настроих го и прочетох каквото трябваше. Прегледах сам себе си и класифицирах зъба, болката и кариеса. После си бих упойка, почистих кариеса и го пломбирах. Зъболекарите учат с години, за да направят това, което аз свърших под натиска на нуждата само за някакви си пет часа.

Да вземем храната. Бях започнал да ставам отвратително дебел, защото тук няма какво да правя, освен да пиша метеорологични сводки. Когато не се занимавах с тях, започнах да готвя блюда, на които биха завидели и най-великите готвачи по света. Някога готвенето беше изкуство, но сега, след като учените се заеха с него, то се превърна в точна наука.

Бих могъл да продължавам още много. Няма как да използвам повечето от нещата, които ми дадоха, защото съм съвсем сам. Всеки обаче би могъл да стане компетентен адвокат с инструкциите, които учените са подготвили. Те са така систематизирани, че средноинтелигентният човек веднага да намери нужните му за дадено дело закони и да разбере какво означават на обикновен език.

Досега никой не се е опитвал да ме съди, защото винаги съм имал късмет. Ще ми се обаче да се опитат. Просто искам да изпробвам юридическите книги.

Строителството също е застъпено. В началото, когато дойдох тук, трябваше да живея в ламаринена барака. Разопаковах някои от строителните машини, които бяха на мое разположение, и открих материали, с които всеки би могъл да работи. Направих си устойчива на бомби къща с пет стаи, с фаянсови плочки в банята. Разбира се, това не са истински фаянсови плочки, но удивително приличат на такива и беше страшно лесно да ги поставя. С ламперииите също е лесно след като прочетеш инструкциите.

Най-много ме изненада водопроводната инсталация. Винаги съм смятал водопроводите за най-сложното нещо на света — по-сложно от медицината или стоматологията. Изобщо нямах проблеми! Може би моята инсталация не е кой знае каква в сравнение с професионалните стандарти, но аз съм доволен. Различните филтри, стерилизатори и обогатители ми осигуряват вода без никакви замърсители. Инсталирах ги съвсем сам.

Понякога се чувствам самотен, но учените не могат да ти помогнат за това. Нищо не може да замени компанията. Все пак, ако се бяха заели с проблема, вероятно щяха да измислят нещо, така че самотните хора като мен да се чувстват малко по-добре.

Наоколо няма дори патагонци. Заминаха на север след големите приливни вълни. Дори и малкото, които бяха останали тук преди това. Музиката също не е добра. Е, аз съм от тези, които нямат нищо против да са сами. Може би тъкмо затова ме изпратиха тук.

Ще ми се да имаше поне дървета.

Рисуването! Забравих да спомена рисуването. Всеки знае колко е сложно то. Човек трябва да има понятие от перспектива, линии, цвят, обем и не знам още какво. Трябва да си буквално гений, преди да нарисуваш нещо.

Аз само подбирам четки, изпъвам платното и мога да нарисувам всичко, което ми допада. В книгите има пълни инструкции. Залезите, които съм нарисувал тук, са фантастични. Достатъчно добри са, за да бъдат изложени в някоя галерия. Никога не сте виждали такива залези — пламтящи цветове, невъзможни форми! Това е заради прахоляка във въздуха.

И ушите ми са по-добре. Нали споменах, че съм късметлия? Тъпанчетата ми се спухаха още при първия сблъсък, но слуховото апаратче, което нося, е толкова малко, че не се вижда, а с негова помощ чувам по-добре от всякога.

Това ми напомня за медицината — в никоя друга област науката не е напреднала толкова. В книгите пише какво да направиш с всеки проблем. Сам оперирах апандисита си и това би било сметнато за невъзможно само допреди няколко години. Оказа се достатъчно да направя справка за симптомите и да следвам инструкциите — нищо повече. Лекувал съм се от какви ли не заболявания, но, разбира се, с радиоактивното заразяване не може да се направи нищо. Книгите не са виновни за това. Срещу радиацията никой не може да направи нищо. Дори и най-добрите специалисти да бяха на мое разположение, те също нямаше да се справят.

Ако изобщо са останали специалисти. Не са, разбира се.

Не е чак толкова лошо. Знам какво да направя, за да не боли. А и късметът продължава да е с мен. Просто останалите нямаха късмет.

Като гледам написаното, не ми прилича на кредо кой знае колко. Предполагам, че ще трябва да се занимая с някоя от книгите с инструкции за писане. Ще знам кога какво да казвам, а и как да го кажа най-добре. Имам предвид възгледите си за науката и колко съм благодарен. На трийсет и девет съм. Живял съм по-дълго от почти всички, така че мога да умра и утре. Това е защото имам късмет и попадам където трябва, когато трябва.

Сигурно няма да седна да пиша цяла книга, защото няма кой да я прочете. Що за автор е този, който няма читатели?

Фотографията ми е по-интересна.

Освен всичко друго, трябва да извадя инструменти за копаене, да си построя мавзолей и да си направя надгробен камък.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.